

Владика Фотије: Не заборавимо покајање, смирење и љубав према Богу и према ближњем

Његово Преосвештенство Епископ зворничко-тузлански г. Фотије служио је 25. фебруара 2024. године, Недељу митара и фарисеја, свету архијерејску Литургију у брчанском насељу Мераје (парохија колобарско-грбавичка).

Парохијани предвођени својим свештеницима на челу са протојерејем-ставрофором Предрагом Ћирковићем, старјешином храма Свете великомученице Недеље, упркос кишовитом времену у великом броју су дочекали владика Фотија, коме су саслуживали протојереј-ставрофор Миодраг Тошић, архијерејски намесник брчански; протојереј-ставрофор Драган Ћирковић, старшина храма Свете Петке у Грчици; протојереј-ставрофор Стокан Ћирковић, свештеник у мировини; протојереј-ставрофор Бранко Ћукић, свештеник у мировини; протођакон Велибор Симић, парохијски ђакон при храму на Мерајама; као и протођакон Лазар Илић.

У току свете Литургије вероучитељ Душан Марјановић из Доњег Жабара је

руком владике Фотија рукоположен у свештени чин ђакона. Пошто је прочитана заамвона молитва, епископ Фотије је освештао завршени фрескопис у храму, рад фрескописца Горана Пешића из Чачка. По завршетку чина освећења епископ Фотије се обратио верном народу богонадахнутом беседом, а новорукоположеном ђакону честитао свештени чин рекавши да је рукоположење увек радостан дан за Цркву јер добија новог члана клира који ће заједно са свештеницима радити на Њиви Господњој, проузносећи јектеније и молитве. Беседу доносимо у целости:

– Часни оци, уважена господо, драга браћо и сестре, од ове недеље, четврте недеље пред почетак Великог поста, Света Црква нас својом мудрој педагогијом припрема за часни пост управо овом данашњом јеванђелском причом о фарисеју и царинику. Много пута смо је чули, сви је знамо, али некако сваки пут нам измиче нека дубља суштина ове приче. Ради се о томе, чули смо, како су двојица људи дошли у јерусалимски храм да се моле Богу. То је слика која је код нас присутна читаве године, јер се ми молимо Богу и у овом храму и у другим храмовима широм наше Епархије зворничко-тузланске и широм читаве Српске Цркве и широм читавога Православља, али тај закон о фарисеју и царинику, можемо слободно рећи да важи у свакоме храму.

Ради се о следећем: фарисеј који је био учен човек, учен о закону Мојсијевом, учен о свему ономе што би ми данас назвали теологијом Старог Завета, припадао је стараозаветној Цркви, долазио је у храм, а сваки долазак у храм је излажење пред лице Божје. Он почиње да беседи, тј да води дијалог са Богом, да се обраћа Богу. У молитвеном дијалогу он је износио и многе податке из свог личног живота. Оно што је карактеристично за његово обраћање је то да он прво почиње да наводи грехе других људи: Хвалим те Боже неба и земље што нисам као грешници, као прељубочинци, као они који лажу, који преступају заповести Божје у сваком смислу. Дакле, читаву категорију грешника, грехољубаца је навео и онда на крају себи у корист, тј. себе величајући говори: А ја дајем десетак од свега, дакле по прописима Старог Завета, постим два пута у недељи, трудим се да будем добар и честит човек итд. То је оно што њега није оправдало пред Богом. Прво је износио слабости других, а онда је величао самога себе.

Ту био и цариник, у другом крају храма, који из смирења није хтио ни да погледа према горе, према Богу. Он је савио главу према доле, бије се у прса и говори: Боже милостив буди мени грешном. Он себе види само као грешника у томе храму, у томе селу и тој области, не гледа друге, није судија другима него се задубио у своје срце и види своја несавршенства и жели да

се исправи, жели да се покаје. Зато се бије у прса и говори: Боже милостив буди мени грешном. Чули сте и крај ове данашње јеванђелске приче. Цариник оде кући оправдан пред Богом, а фарисеј не беше оправдан. Господ нам говори веома битну поуку: Ко себе гради и узвисује вишим него што јесте и ко жели да буде нешто што није тај се унижава сам, али врло често га и Бог смирава и унижава, а онај ко је као цариник био он оде кући оправдан. Њему су греси за које се молио, опроштени. Та слика, браћо и сестре, јесте слика два духовна стања у којима сваки човек може да буде. Врло често будемо пре подне фарисеји, а поподне покушавамо да будемо цариници, кајемо се. И у нама се ти принципи боре. Шта ће да надвлада? Некада сам смирен и мислим заиста није добро ово што чиним. Покушаћу да се исправим и да се поправим, значи неким мислима цариника се бавим, али некад дођу и оне друге мисли да кажем: Ма шта! Ови други су ништа, ја сам неко и нешто! Знам Свето Писмо, знам Мојсијев закон, знам Пророке, знам Јеванђеље Христово и почнем тако набрајати врлине своје и самим тим заправо покушавам рећи да други то све не знају. То је та динамика у нама, то је та борба у нама која постоји и постоји сигурно и када дођемо у храм. Не можемо прекинути наш духовни живот који је изван храма самим уласком у храм. Ми у храм уносимо себе са својим слабостима и несавршенствима, али и са својим врлинама и добрим делима.

Каже један од светих отаца: Зашто се треба греха пазити и чувати? Зато што све оно што смо учинили у животу смрћу ће бити покривено, једино грех иде са нама у вечност, јер је то духовно прегрешење и оно остаје изван смрти. Зато из ове приче да се поучимо, да покушамо да будемо покајници, да мало погледамо у своје срце и да се мало осврнемо на свој живот. Кажу свети оци пустињски, светогорски и други: Када бисмо један дан увече мало погледали шта смо све урадили видели би да ли смо се тога дана спасили или нисмо, да ли смо тога дана више добра учинили или смо више зла учинили. То је оно што апостол Павле каже: Када бисмо себи судили, не бисмо били осуђени на Суду. Зато духовни људи воде живот на тај начин да прво своје духовне слабости виде, да је слабост моја као брвно, а несавршенство другог као трун. Тек када људи постану свети тек онда могу помоћи другоме да тај трун у оку изваде или да му помогну да га он сам извади. Треба прво постати свети да бисмо могли неке истински помоћи у духовном животу у Цркви.

То је поука данашња и она се може разлагати на многе начине. Данашњи свет нажалост више прихвата философију фарисеја. Ја сам ја, пун себе, богат сам, силан сам, моћан сам, из ове сам државе, овог сам порекла, ја нисам као они нико и ништа. У тој философији се нажалост и млади људи васпитавају да

непоштују родитеље, да их тужакају, да их пријављују сигурносним службама итд. Свет се васпитава у духу фарисеја из јеванђелске приче. А цариник? А покајање и смирење? А Љубав према Богу и према ближњем? То се заборавља! Зато је потребно, браћо и сестре, да ви своју дечицу шаљете на веронауку, да уче правилно философију живота, да уче наше Светосавље, наше Православље, да покушамо, наша деца и ми сви заједно да тако живимо. Врло брзо ће овај живот проћи и врло брзо ћемо на Суд Божји доћи, а на Суду Божјем смо сваког дана. Ако човек има нешто на савести, а треба да дође да се причести, нема слободу. Није слободан, треба да иде код свештеника да се исповеди. Драма постаје кад ми уствари немамо чисту савест. Нечиста савест нас узнемирава. Зато је потребно исповедати се. Зато је потребно водити здрав духовни живот, да приступамо Господу кад се причешћујемо мирне савести, покајани, да смо опростили свима све, да би Бог нама опростио и заиста се ми причестили на спасење душе и тела. Ето, то је та битка фарисеја и цариника која је управо у односу на Христа, у односу на Цркву и на наше спасење. Желим вам свако добро, да сваки пут ова црква буде овако пуна. Долази нам Велики и Часни пост, долази нам период када

достојни
и живот

spc.rs